

Hudba, jakožto významný prvek, jenž může ovlivňovat společenské mínění, se vždy musí potýkat se zájmem mocenských orgánů v jakémkoli autoritativním či totalitním státě. Touha svobodně tvořit a stvořené poté reprodukovat před posluchači, je totiž v naprosto příkrém protikladu s požadavky státu po všeobjímající kontrole jakékoli do veřejnosti zasahující sféry. Z této principiální neshody se nutně s hudbou dostává do příkrého konfliktu, jehož logickým vyústěním je pokus o její znásilnění a spoutání. Výsledek je jasný. Ovládnutí všech masmédií totalitním režimem a únik té, v pravém slova smyslu nejpůvodnější a z hlouby duše vyvěrající, hudby na samý okraj, do neoficiálních struktur. Ty skýtají jedinou možnost ji i nadále, bez kompromisů s mocí, provozovat. Předestřený vývoj lze demonstrovat na historii písničkářského sdružení Šafrán.

Volné sdružení písničkářů Šafrán existovalo v sedmdesátých letech, tedy v době, kdy se již plně prosadil tzv. normalizační kurz nového vedení KSČ. Byl to kurz vedoucí k opětovnému podrobení si veřejného dění Komunistickou stranou Československa po určitých záblescích uvolnění z konce let šedesátých. Společnost si ve své většině nechala vnutit a nakonec si i osvojila tzv. společenskou smlouvu, ve které vyměnila svá práva občanská za určitý stupeň státem garantovaného blahobytu. Lidé, odmítající nabízený model, byli zatlačováni do ghetta, z něhož nevedlo příliš cest ven, a tak se ne okamžitě, ale pozvolna utvářelo disidentské hnutí. Písničkáři ze Šafránu se vymykali tomuto schématu. Snažili se působit naprosto oficiálně a přitom svobodně. Nebrali ohledy na nastupující režim a ani nechtěli na straně druhé sestoupit do undergroundového prostředí a vystupovat jen soukromě po různých bytech či na fňgovaných svatbách, tedy pro omezený okruh posluchačů.